

Eksprestog om Aftenen og vil rejse f. Eks. til Silkeborg eller længere Vest paa ad den Bane, skal man være tvungen til at gøre et Ophold paa 1½ eller 2 Timer i Skanderborg, et ufrivilligt Ophold henad Kl. 4—5 om Morgen. Det er sikkert ogsaa et Spørgsmaal, der atter burde drages frem, om det ikke var muligt at faa det ændret. Jeg kunde nævne adskillige andre Spørgsmaal, der ere fremdragne af den Mand, der tidligere repræsenterede Silkeborgkredsen, og naar man nu læser det nuværende ærede Medlems Tale — og jeg maa sige, at jeg har paalagt mig selv det store Offer at læse denne lange Tale igennem — saa er det, det store Modsætningsforhold kommer frem. Den Tale, det ærede Medlem fra Silkeborg holdt, er kemisk ren for ethvert Forsøg paa at tale den Egns Interesser, han repræsenterer. Det hele er et eneste Forsøg paa at præsentere os sin Valgtale ude fra Vælgermøderne og føre Socialistforskrækkelsen herind i denne Sal. Det var maaske en snild Taktik under Vælgermøderne, og at det ærede Medlem vandt Sejr paa den Taktik, er jo en Kendsgerning. Men jeg tror ikke, at han vil faa megen Glæde af at indføre den Taktik her i denne Sal.

H. Rasmussen: Jeg ønsker at fremsætte nogle ganske faa Udtalelser overfor adskillige af de Bemærkninger, der fra de højtærede Ministres Side ere gjorte til, hvad jeg sagde første Gang, jeg havde Ordet.

Jeg ønsker da først i Anledning af den højtærede Konseilspræsidents Udtalelser angaaende de paa Finansloven opførte Understøttelser til Enker og Børn at udtale, at det forekommer mig ikke at være et tilstrækkeligt Forsvar for disse Understøttelser at sige, som den højtærede Minister sagde, at de ere i Overensstemmelse med de gældende Regler, og at alle Forslag ere godkendte af Finansministeriet. Selv om man gaar ind paa den Betragtning, den højtærede Minister gjorde gældende, at der her i det væsentligste er Tale om en Brændselhjælp, Huslejhjælp o. s. v., er det ikke tilstrækkelig Grund til den store Forskel, der er paa disse Enkeunderstøttelser. Men jeg ønsker for øvrigt at gøre opmærksom paa, at det, jeg stærkest understregede, da jeg første Gang havde Ordet, er den store Forskel, der er paa Understøttelserne til Børn. Jeg indrømmede, at maaske et og andet kunde tale for, at man afpassede Understøttelserne til Enker noget efter den Pension, deres Mænd vilde have faaet, hvis de havde været pensionsberettigede. Men det, jeg særlig

gjorde gældende, er det efter min Mening urimelige Forhold, man faar Øje paa, naar man lægger Mærke til Understøttelserne til Børn. Jeg gentager, at jeg ikke kan se rettere end, at naar man foreslaar Understøttelser til Børn, maa det være, fordi der er Trang til Stede, og at selv om det er gældende Lov eller Praksis, er det ganske urimeligt, at et Barn af en Arbejder tildeles der en Understøttelse paa 25 Kr. om Aaret, medens man, naar det drejer sig f. Eks. om et Barn af en Læge eller en dermed ligestillet, gaar op til et Beløb af 72 Kr. Jeg gentager, at skulde der være Forskel, skulde der snarest tages noget mere Hensyn til Barnet af den fattige Enke end til Barnet af den dog rimeligvis noget mere velstillede Enke. Jeg tillader mig igen at henlede Finansudvalgets Opmærksomhed paa dette Forhold og at henstille, om det ikke var rimeligt, at man inden ret længe optog de omtalte gældende Regler til Revision og søgte at faa en anden Ordning.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Understøttelse til den tilskadekomne Redningsmand ønsker jeg at sige, at det forekommer mig i allerhøjeste Grad uheldigt, at en Mand, der sætter sit Helbred til i Statens Tjeneste, i Redningsvæsenets Tjeneste, skal være henvist til at søge sit Udkomme gennem Understøttelse af en privat Forening, saa at han skal gaa Tiggergang til Per og Povl for at faa det nødvendige til Livets Ophold. Jeg synes, det vilde være i sin gode Orden, om en Mand, der har været i Redningsvæsenets Tjeneste en Aarrække og er kommen til Skade under sit Arbejde paa sin Plads, faar en saadan Understøttelse af Statskassen, at han er i Stand til at leve af den Resten af sit Liv. Jeg synes ikke, man kan være bekendt at henvise ham til, at han maaske kan faa en Understøttelse af en eller anden velgørende Forening. Den Redningsmand, jeg her har talt om, er der, som jeg alt har nævnt, foreslaaet tildelt et Beløb af 10 Kr. om Maaneden. Jeg synes virkelig, det er et altfor ringe Beløb, og selv om det er det samme Beløb, der er gjort Indstilling om fra Redningsbestyrelsens Side, henstiller jeg alligevel til Finansudvalget, som om faa Dage bliver nedsat, at tage Spørgsmaalet under Overvejelse, og haaber da, at man fremkommer med Forslag om en betydelig højere Understøttelse. Det vilde forekomme mig at se mindre godt ud at indskrænke en Understøttelse til en tilskadekomne Redningsmand til 10 Kr. maanedlig, naar man samtidig har Raad til at yde en Embeds-